

Do školy chodím, lebo tam mám mamu.

Niektorá má mamu predavačku, niektorá úradníčku, iný športovkyňu. Jožova mamka je dokonca riaditeľkou nejakej firmy. Moja mama je učiteľka. Teda nielen moja, ale aj Števova. Obe pracujú v tej istej škole, kam my dvaja chodíme do druhej triedy. Obe učia tretiakov, ale moja mama má áčku a Števova céčku. A že sa naše mamy kamošia, so Števom sa poznáme úplne odmalička. Števo je rovnako ako ja jedináčik. A rovnako ako mne mu to nevadí. Niekedy si vravievame, že by bolo super, keby sme boli bratia. Akurát, že si nevieme vybrať, ktorých rodičov by sme chceli. Lebo ja ľúbim tých svojich a Števo zas tých svojich.

So Števom sme v jednej triede od prvého ročníka. Dokonca spolu sedíme v jednej lavici. Nevieť však, ako dlho ešte, lebo podľa našej triednej učky veľa vyrušujeme. Povedala, že ak nás ešte raz upozorní, tak že nás rozsadí. A to nebude ono, lebo všetky dobré nápady dostávam vždy vtedy, keď nám učka niečo vysvetľuje. A ja ich musím okamžite povedať Števovi.

Školu obaja dobre poznáme. Naše mamy nás do nej brávali, už keď sme boli škôlkari. Kým ony schôdzovali, my sme sa v jednej alebo druhej triede nejako hrali. Mamy nás chodili, raz jedna, raz druhá, kontrolovať a vždy nám niečo priniesli: obložené chlebíčky, koláče, malinovku. Sem-tam k nám nakukla teta upratovačka Julka, tú máme radi. Vždy má pre nás vo vrecku keksík. Ale starú tetku Kikirikí neľúbime. To je tiež upratovačka, volá sa Kohútová, ale Števo ju raz premenoval na Kikirikí a odvtedy ju tak voláme. Ona dosť kričí, a keď upratuje, veľmi hromzí. Raz som ju počul povedať aj škaredé slovo! Keď som to povedal mame, neverila mi. A tak som jej nepovedal ani to, že škaredé slovo povedal aj pán riaditeľ. Počul som to na vlastné uši, keď som sa raz so Števom skrýval pod učiteľským stolom v triede, lebo naše mamy robili niekde na chodbe nástenku. Riaditeľ hľadal Števodu mamu, ale asi ju hľadal dlho, lebo keď ju nenašiel ani v tej našej triede, škaredo zahromzil.

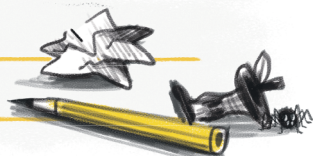
Riaditeľa sa trochu bojím. Je veľký a má taký mohutný hlas, že keď niekedy skričí na chodbe na veľkých žiakov, normálne ma strasie. Mama však tvrdí, že direktor, tak ho volá, je fajn a že sa ho netreba báť. Ale ja neviem. Na mňa pôsobí úplne hrôzostrašne. A keď k nám na začiatku školského roka vošiel do triedy, cítil som, ako mi vlasy vstávajú dupkom na celej hlave. Riaditeľ nás iba privítal a bol milý, ale mňa jeho úsmev neoklamal. Radšej som zažmúril oči, aby som ho nevidel.

Mama sa o tom dozvedela a pýtala sa ma, prečo som mal v triede zatvorené oči. Tak som jej povedal, že sa riaditeľa bojím, lebo vyzerá a kričí ako medveď. A v telke raz vraveli, že nejaký medveď v lese

skoro zahlušil hubára. Vtedy som sa rozhodol, že do lesa už nikdy nevkročím. Lenže to som ešte nevedel, že na medveďa natrafím aj v škole.

Školu poznáme celučičkú celú, lebo keď sa nám niekedy podarilo, motali sme sa po nej a skúmali sme, čo sa kde nachádza. Motat sa snažíme aj dnes, aj keď je to stále ťažšie a ťažšie. Naše mamy nás strážia a neustále kontrolujú, keď sme sami. Lebo keď sme my so Števom sami, dokážeme vymyslieť také zábavné veci ako nikto pred nami.

S Kikirikí je veselo.
Nám určite.

Moja a Števova mama robievajú veľa vecí spoločne. Spolu cvičia, spolu opravujú písomky, spoločne nakupujú, a keďže bývame neďaleko seba, niekedy aj spoločne varia a pečú a pijú pri tom víno. Niekedy im asistujú aj naši tatovia, ale to je úplne jedno, lebo keď sú naše mamy spolu, my dvaja so Števom aspoň máme čas na naše nápady.

„Poďme špehovať Kikirikí,“ navrhol raz Števo pošepky, keď naše mamy upratovali kabinet. Bola to hrozná otrava, lebo do toho zapájali aj nás, ale keď nám dali úlohu, zvyčajne sme im zavadzali, a tak nás prinútili sedieť pri stole a kresliť si.

„Ako sa odtiaľto dostaneme?“ zakukol som na mamu.

„Ideme na vecko,“ vymyslel Števo.

„Ideme na vecko,“ oznámil som nahlas a mamy súhlasili. Lebo keď človek musí ísť na vecko, netreba ho zdržiavať. To viem od babky a riadi sa tým aj mama.

Len čo sa za nami zavreli dvere kabinetu, rozbehli sme sa po chodbe. Behať po školskej chodbe je tá najparádnejšia zábava na svete. Teda okrem behania po úplne prázdnej telocvični.

„Chyť ma!“ skríkol Števo a už aj trielil rýchlejšie ako blesk. Trielil som za ním. Chodbu križovala ďalšia chodba. Videl som, ako chcel Števo odbočiť doľava, keď tu zrazu plesk! Rozpleštil sa na zemi ako placka. Veľmi ma to rozosmialo. Šmykom som pri ňom zabrzdil a bol to parádny šmyk! Na zemi po ňom ostali riadne stopy. Kým sa Števo dvíhal a kontroloval sa, či je celý, ja som sa znovu rozbehol a šmyk! Tentoraz moje topánky aj zaškriпали. Rýchlo som pozrel, či po mne ostala stopa. Ostala!

„Ja urobím dlhší šmyk,“ vykrikol odrazu Števo a o chvíľu sme sa pretekali, kto spraví na zemi dlhšiu stopu.

Práve som sa rozbehol, že Števa tromfnem, keď sa na konci chodby zjavila Kikirikí. S buchotom položila na zem vedro a nahlas hučala.

„Skryme sa!“ potiahol som kamoša za rukáv.

„Aby nás nevidela. Lebo poriadnych špehovačov nikdy nikto nevidí.“

Števo nadšene prikývol. A kým na nás stihla Kikirikí pozrieť, stáli sme za rohom a pritísnutí o stenu sme sa pridusene smiali.

„Buď ticho,“ chechtal sa Števo.

„Ty buď ticho!“ chechtal som sa aj ja.

Po hodnej chvíli sme sa konečne utíšili. Obaja sme nenápadne vykukli, aby sme Kikirikí skontrolovali. A dobre, že sme sa pozreli. Kikirikí umývala podlahu a pomaly sa blížila k našim šmýkancom. Urobila krok dozadu a ďalší, keď vtom stuhla.

„Ja vášho oného, ktorý chuligán sa mi tu neprezul?!“

Pretréla šmyky mokrou handrou a rozčertila sa ešte viac.

„Ja to kašlem! Tisíckrát som prízvukovala direktorovi, že keď sa tí sopliaci nebudú prezúvať, prestanem to umývať!

Tisíckrát som vravela, že po škole nesmú behať neprezutí, lebo tie gumené podrážky robia nezmývateľné stopy! Ale nie! Mňa tu nikto nepočúva. Veď som len upratovačka! Ale ja to tak nenechám, to teda nie...!“

Kikirikí hromžila a hromžila, a čím bola rozčúlenejšia, tým viac sme sa so Števom chechtali. A vtom zrazu, neviem, čo to do mňa vošlo, hlasno som zakikiríkal.

„Kikirikí!“

„Ty blbec!“ vytreštil na mňa Števo oči a plesol ma po chrbte. Okamžite sme sa pratali preč. Akurát, že chodba, do ktorej sme zaliezli, nemala východ. Na konci bola hudobná trieda a dvere do nej boli, samozrejme, zamknuté.

Bolo jasné, že nás Kikirikí odhalí. A keď nás odhalí, za uši nás dovlečie k mamám. A mamy nás potom za uši odveľú domov. Hrozila nám katastrofa!

Gabriela Futová
Čo učky nevidia
Ilustrovala Edita Hajdu

Vyšlo vo vydavateľstve Albatros v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s.r.o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 2 086

Zodpovedná redaktorka Marta Jankajová
Technická redaktorka Jana Urbanová
Grafická úprava a sadzba Richard Watzka
Tlač TNM PRINT, s. r. o., Chlumeč nad Cidlinou
Prvé vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA